

Khóc Bạn

(để tưởng nhớ
KTS Nguyễn Huy)

Huy ơi,

Những tưởng chúng mình còn có cơ hội gặp lại nhau, cùng nhau ôn lại bao nhiêu kỷ niệm cũ, nào ngờ đâu tin sét đánh đưa sang cho hay mày đã từ bỏ cõi đời từ cả năm nay!

Trước đây tao cứ đinh ninh là bọn mình không thể nào dứt bỏ cuộc đời trong tuổi hiện nay. Cứ tự nhủ hễ đứa nào mà hay thư từ tâm sự với bạn là thằng đó còn có cuộc sống đơn độc, buồn bã; còn tên nào mà cứ bật vô âm tín (như tao vẫn tưởng mày bấy lâu nay) là tên đó đang yên vui với gia đình rồi, không có gì phàn nàn để phải “tâm sự vụn” với bạn với bè. Nào ngờ đâu ý nghĩ đó nay không còn đúng nữa, ít ra là với mày.

Huy ơi,

Tại sao mày lại đoạn đành với hạnh phúc bên cạnh, tại sao lại nở lìa bỏ anh em vẫn hằng nhớ mày, tại sao mày lại phải đi cả ước vọng và hoài bão của mày hằng xây đắp bấy lâu nay?

Tao vẫn nhớ ngày xưa, khi Ngân Hàng Phát triển Kỹ Nghệ (NHPTKN) mở cuộc thi giải kiến trúc đồ án xây dựng trụ sở NHPTKN, mặc dù kết quả đưa đến huy chương bạc cho mày, nhưng hầu hết đều hiểu rõ lý do tại sao huy chương vàng lại không trao cho mày. Tao vẫn hãnh diện là trong bạn bè có được một nhân tài như mày. Bọn tao (AV, TMT, v.v.) đều đã gọi mày là “KTS trẻ nhất VN” mà không thấy ngượng miệng, vì mày thật sự có tài, và giỏi

hơn nhiều người.

Tao vẫn còn nhớ những ngày quần quật đúc tượng Trần Bình Trọng, tại tiểu đoàn TBT (TTHLQT) bọn mình đã qua biết bao là vui buồn với nhau, để rồi trong số những thằng “công tác tiểu đoàn” chỉ có tao là “được” đưa sang Đồng Đế để học khóa SQTB đầu tiên ngoài đó. Ngày tập hợp đi, tao vẫn còn nhớ thấy mày và AV, TMT cứ đứng nhìn theo đoàn xe chở bọn tao đi cho đến khi bụi quân trường che phủ cả hình dáng tụi mày. Tao lại nhớ ngày bọn mình tái ngộ tại trường SQCBBD, mày và AV là hai thằng đầu tiên đã chạy ra ôm lấy tao mừng rỡ, vì rốt lại chúng mình lại sát cánh bên nhau.

Cho tới lúc được biệt phái về tụi mình lại vẫn gặp nhau. Mày mở văn phòng ở đường HTT (gần phủ Tổng thống), tao làm việc tại VNKNSS, vẫn hay lái xe ra thăm cửa hàng thí điểm tại ga xe lửa Saigon, và hay ghé thăm mày. Tao còn nhớ những cuốn sách “đặc biệt” bên Mỹ mà mày tìm được ở VN, mày đã đưa tao xem với những bình phẩm dí dỏm cố hữu của mày.

Rồi thời gian qua đi mau. Rồi tháng 4-75 đến, bọn mình mất liên lạc với nhau. Rồi tao đi, rồi mày lại đi, mỗi thằng một nơi nhớ nhau nhưng lười thư từ cho nhau. Đến khi tao qua Mỹ lần đầu, đến nhà TMT chơi, thì được TMT cho hay mày hiện ở gần đó. Một cú điện thoại, một thoáng giây qua mau. Mày hiện ra nơi ngưỡng cửa, tươi cười gọi: “Thằng Quán” và tao đã gọi mày bằng hân danh mà ngày xưa mày để nổi sừng mỗi khi có thằng bạn nào dám dùng tên đó để gọi mày: “Thằng To đầu”. Lúc đó mày tươi cười với tên đó, và tao cũng vui vẻ nghe lại cái hân danh được bạn bè đặt cho. Mình đã ôm nhau mừng rỡ, và tâm sự thật nhiều.

Mày kể cho tao nghe về những

ngày sống cô đơn tại Mỹ, vợ con chưa sang được. Tao lúc đó chỉ biết an ủi mày, mà hễ an ủi là vô duyên vì TMT và tao lúc đó có luôn bà xã bên mình, làm sao thấu hiểu thấm thía được nỗi buồn của mày! Nhưng mày cũng đã rộng lượng thông cảm với tụi tao.

Từ đó thỉnh thoảng có siêng đòi chút tao vẫn có vài dòng cho mày, đặc biệt là những dịp trọng đại như cưới hỏi trong gia đình. Mày vẫn ít hồi âm cho tao, nhưng tao vẫn tâm niệm rằng mày đang có hạnh phúc, vợ con đã sang với mày rồi, nên tao không thắc mắc chi cả.

Cho đến khi tao gửi mày cái thiệp báo đám cưới của con trai tao, tao vẫn không mong có tin gì của mày, chỉ mong sao cho mày biết được tin tao thôi. Và tại Irvine ngày 7-7 năm nay, tao lặng người vì được bạn bè cho hay tin mày đã mất. Có một cái gì đó nó nằm ngang cổ họng của tao, tao phải cố gắng lắm mới giữ được điềm tĩnh nghe bạn bè tíu tít hỏi nhau sau 30 năm cách biệt.

Sau chuyến Mỹ du, trở về nhà lại cảm trên tay bức thư của bà xã mày báo tin mày không còn nữa, tao không còn bị “choc” nữa, nhưng sao thấy lòng buồn rười rượi mãi không nguôi.

Giờ đây mày ở nơi nào, có nhớ đến bạn bè hay không, hay mày đã thông dong nơi chốn nước Nhược non Bông, bỏ lại tất cả những phiền lụy của đời sống trần gian này?

Huy ơi!

Vẫn biết sống gửi thác về, sao tao vẫn thấy buồn ray rức nên hôm nay thấy phải viết ra những nỗi niềm này trước là để tưởng nhớ mày, sau là để cho lòng được thanh thản phần nào.

Vĩnh biệt
NHH